

Bài suy niệm của Đức Giáo Hoàng Bênêdictô XVI về Thánh Thể tại Lộ Đức

“Chúng ta không thể giữ im lặng về những điều mà chúng ta được biết”

LỘ-ĐỨC, PHÁP QUỐC, ngày 15 tháng 9, 2008 (Zenit.org) – Sau đây là bản dịch bài diễn văn của Đức Giáo Hoàng Bênêdictô XVI trong đêm Chúa Nhật khi kết thúc buổi rước kiệu Thánh Thể trong đồng bằng bên tượng Mẹ Maria ở Lộ-đức.

Lạy Chúa, chúng con biết rằng Chúa đang ngự nơi đây!

Anh chị em và
bằng hữu thân mến.
Anh chị em đang
cùng đứng đây với
tôi trước mặt Thiên
Chúa!

Lạy Chúa, cách đây
hai ngàn năm,
Chúa đã sẵn sàng
chịu nhục nhã treo
thân trên cây Thập
Tự, để khi sống lại
rồi, Chúa luôn luôn
ở cùng chúng con
mà Ngài gọi là anh
chị em của Ngài.

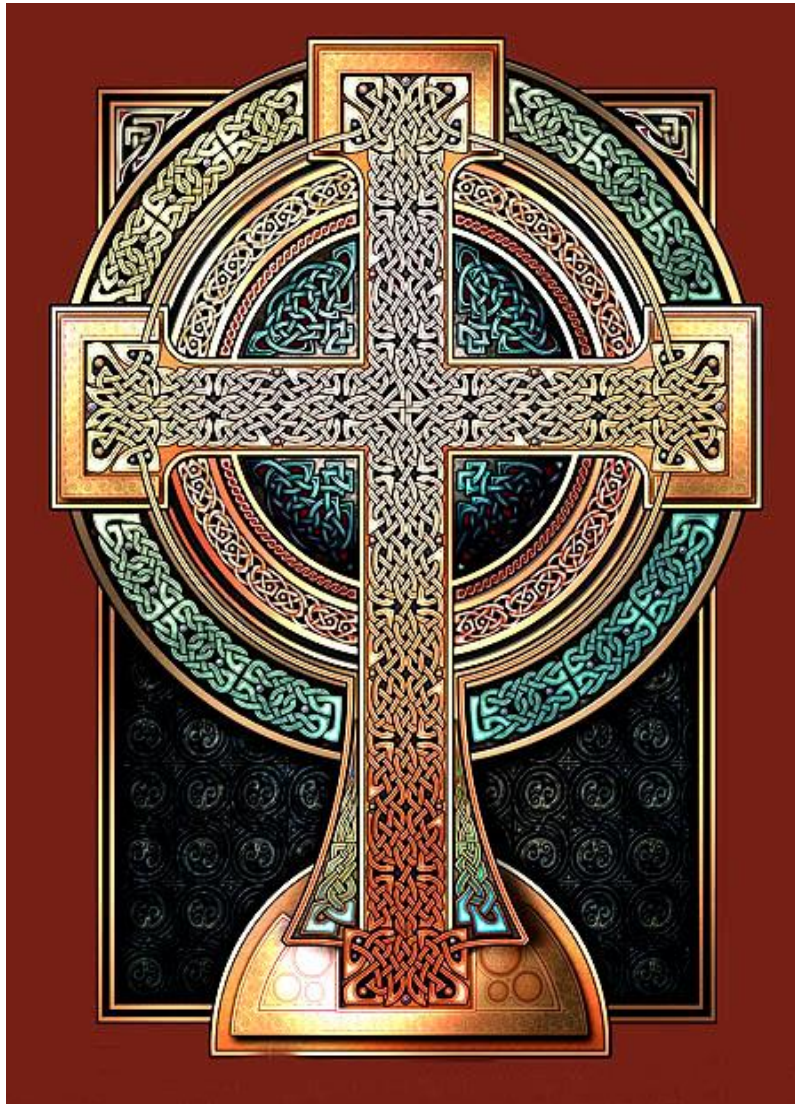
Anh chị em và
bằng hữu thân mến.
Xin anh chị em hãy
bằng lòng để Thiên
Chúa bao bọc cuộc
đời mình.

Chúng ta chiêm
ngắm Ngài.
Chúng ta tôn thờ
Ngài.
Chúng ta yêu mến
Ngài và mong
muốn làm tăng
thêm lòng yêu mến
ấy.

Chúng ta chiêm ngắm Chúa, là Đấng đã ban chính
Mình và Máu Ngài cho các tông đồ trong đêm dự Lễ
Vượt Qua, rồi Ngài đã ở lại với các môn đồ “mọi
ngày cho đến tận thế” (Mat-thê-ô 28:20)

Chúng ta thờ phượng Chúa, là cội nguồn và cùng
đích của đức tin. Nhờ Ngài, chúng ta mới có mặt ở

đây tối hôm nay. Không có Chúa, chúng ta chẳng là
gì cả - thế gian nhờ Ngài mà có tất cả mọi sự. Qua
Ngài “mọi sự được thành” (Giô-an 1:3). Chúng ta
được tạo dựng nên và tồn tại mãi mãi ở trong Chúa,
là Đấng đã ban cho chúng ta chính Mình và Máu của
Ngài -- Chúa đang ở với chúng ta đêm hôm nay để
chúng ta được chiêm ngắm Ngài.

Chúng ta yêu mến
Chúa và đang làm
tăng thêm lòng yêu
mến Đấng đang
hiện hữu giữa
chúng ta, để chúng
ta chiêm ngắm
Ngài, và có lẽ để
thưa với Ngài
những băn khoăn
của mình, và để bày
tỏ tình yêu của
chúng ta cho danh
Ngài.

Chúng ta đang bước
đi, hay đang quần
quai trong đau đớn
trên giường bệnh;
chúng ta đang
mừng rỡ hay mòn
mỏi trong hoang địa
của linh hồn (Dân-
số 21:4: *Họ bỏ Hor-
Son-linh mà trở
theo đường Biển
Sậy; để vòng quanh
Ê-đôm. Dọc đường
dân đã thoi thóp hết
thở được.*); Thiên

Chúa đang dẫn dắt chúng ta bước vào Tình Yêu
Ngài, Tình Yêu vô bờ bến; đó là Tình Yêu bất tận
của Cha dành cho Con và của Con đáp lại Cha, là
Tình Yêu của Chúa Cha, Chúa Con dành cho Chúa
Thánh Thần, là Tình Yêu của Chúa Thánh Thần dành
cho Chúa Cha và Chúa Con. Lễ vật thiêng liêng mà
chúng ta đang xem thấy nói lên quyền năng vô hạn
của Tình Yêu Thiên Chúa, đã thể hiện trên Thập Giá
vinh quang. Lễ vật thiêng liêng này dạy cho chúng ta

biết rằng Chúa đã chịu hạ mình đến thành nghèo khó, để chúng ta nhờ đó mà trở nên sumg mãn. Lễ vật thiêng này dạy cho chúng ta biết Chúa là Đấng đã chịu mất hết mọi sự, để được phần thắng, là đem chúng ta đến với Đức Chúa Cha. Lễ vật thiêng liêng này là bí tích có sự sống thật và đầy quyền năng nói lên Đấng Cứu Thế của nhân loại hiện hữu đời đời trong hội thánh của Ngài.

Anh chị em và bằng hữu thân mến,

Xin anh chị em hãy chấp nhận, chấp nhận dâng hiến cuộc đời mình cho Thiên Chúa, là Đấng đã ban cho chúng ta mọi sự, là Đấng đã đến không phải để đoán xét nhưng để cứu chuộc thế gian (Giô-an 3:17: *Vì Thiên Chúa không sai Con đến trong thế gian để xử án thế gian, nhưng để nhờ Ngài mà thế gian được cứu.*), anh chị em hãy nhận biết sự hiện diện của Thiên Chúa trong đời sống. Hãy dâng hiến cho Ngài chính cuộc đời mình!

Mẹ Maria, Mẹ là Trinh Nữ Thánh Thiện, Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội, Mẹ đang ở cùng với chúng ta đêm nay, và cách đây hai ngàn năm, Mẹ đã hiến dâng thân thể của Mẹ để nhận lấy Thân Thể của Đấng Sáng Tạo. Mọi sự bởi Chúa Ki-tô mà ra, kể cả Mẹ Maria. Mọi sự bởi Mẹ Maria mà ra, kể cả Chúa Ki-tô.

Mẹ Maria, Mẹ là Trinh Nữ Rất Thánh, Mẹ đang ở cùng với chúng ta đêm nay, qua Minh Thánh Chúa; một trăm năm mươi năm trước, Mẹ đã tỏ mình ra cho người con gái bé mọn Bernadette.

Lạy Rất Thánh Đồng Trinh, xin giúp chúng con biết chiêm ngắm, xin dạy chúng con biết tôn thờ, biết yêu mến và tăng thêm lòng yêu mến Chúa, là Đấng yêu thương chúng con đến nỗi cho chúng con được sống mãi mãi với Ngài.

Hốc núi này đã được Thiên Chúa chúc phúc và ở phía trước ngôi thánh đường đã được xây lên theo lời Mẹ truyền, có một cộng đoàn chứng nhân vĩ đại, đang đứng bên cạnh chúng ta dù mắt chúng ta không trông thấy. Những chứng nhân đó đã tới đây để chiêm ngắm, để cung kính, để tôn thờ sự hiện hữu của Đấng đã cho chúng ta chính mình Ngài cho đến giọt máu cuối cùng. Những chứng nhân đó đã châu trước Thân Thể Cực Thánh trên bàn thờ mà chẳng màng đến thi giờ.

Tối hôm nay, chúng ta đang nghe những chứng nhân ấy nói với mỗi một người trong chúng ta rằng: “Hãy tới, hãy để Thầy gọi anh/chị/em! Chúa đang ở đây! Ngài đang gọi anh/chị/em (Giô-an 11:28: *Nói thế rồi, bà đi ra gọi Maria, em bà, và rỉ thắm: ‘Thầy có mặt và gọi em’*), Ngài đang muốn đem đời sống của anh/chị/em hòa vào sự sống của Ngài. Hãy để cho

Chúa ôm ấp chính mình. Đừng nhìn vào cái đau của mình, nhưng hãy nhìn lên vết thương của Thiên Chúa. Đừng dời mắt vào những gì đang phân chia anh chị em với Thiên Chúa và với những người lân cận, nhưng hãy nhìn xem sự xa cách mệnh mông mà Chúa đã xóa bỏ, khi Ngài mang lấy xương thịt của anh chị em, khi Ngài chịu treo trên cây Thập Tự mà con người dành cho Ngài, khi Ngài bằng lòng chịu chết để bày tỏ cho anh chị em Tình Yêu của Ngài. Nhờ những vết thương ấy mà Chúa đã nắm giữ anh chị em lại, và trong những vết đau của Ngài, anh chị em được núp bóng. Đừng chối bỏ Tình Yêu Thiên Chúa!”

Cộng đoàn chứng nhân vĩ đại đã để cho Tình Yêu Thiên Chúa bao phủ, chính là cộng đoàn các thánh ở trên trời, đang không ngừng cầu thay cho chúng ta. Các vị thánh đó đã là những tội nhân nhưng nhận biết tội lỗi của mình, các ngài đã bằng lòng quên đi vết thương của mình để chăm xem vết thương của Thiên Chúa, để rồi khám phá ra sự vinh quang của Thánh Giá, của Sự Sống cảm quyền trên sự chết. Thánh Pierre-Julien Eymard tiết lộ mọi điều cho chúng ta khi ngài kêu lên: “Thánh Thể chính là Chúa Giê-su Ki-tô của quá khứ, hiện tại, và tương lai.” (Sermon and Parochial Institutions after 1856,” 4-2.1, “On Meditation”)

Chúa Giê-su Ki-tô đã đưa chúng ta trở về với buổi tối Trên Phòng Tiệc Ly, một sự kiện đã đi vào lịch sử, mỗi khi chúng ta cử hành Thánh Lễ Mi-sa.

Chúa Giê-su Ki-tô đang hiện diện giữa chúng ta vì Ngài phán rằng: “Các con hãy nhận lấy mà ăn, đây là Minh Ta, đây là Máu Ta.” -- “Đây là” nói lên thời khắc và thời điểm của hiện tại, ngay lúc này và ngay tại đây; là thời khắc và thời điểm hiện tại của con người trong suốt chiều dài lịch sử. Hiện tại chân thực này vượt qua ngôn ngữ của đau môi, sự yếu đuối của con tim, và sự nghèo nàn của tư tưởng. Hiện tại này ban cho chúng ta cơ hội khi chúng ta đến đây buổi tối hôm nay, để nhìn xem hốc núi, nơi mà Mẹ Maria ngày xưa đã tỏ ra Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội.

Thánh Thể cũng là Chúa Giê-su Ki-tô sẽ đến trong tương lai, khi chúng ta chiêm ngắm Minh Thánh Chúa, là Thân Thể Ngài đã biến hóa trong vinh quang, đã sống lại từ cõi chết, là chúng ta chiêm ngắm những gì chúng ta sẽ được thấy ở nơi vĩnh cửu, đó là chỗ mà chúng ta sẽ khám phá ra rằng thế giới này đang được Đấng Sáng Tạo cứu mang từng giây từng phút. Mỗi lần chúng ta tiếp nhận Minh Thánh Chúa cũng như mỗi lần chúng ta chiêm ngắm Ngài, chúng ta phải tuyên xưng Ngài cho tới lúc Ngài đến, “donec veniat”. Đó chính là lý do mà chúng ta phải tiếp nhận bằng sự tôn kính tuyệt đối.

Một số anh chị em trong chúng ta không thể -- hay chưa thể -- tiếp nhận Chúa trong Bí Tích Thánh Thể, vẫn có thể chiêm ngắm Ngài bằng đức tin và bằng tình yêu với lòng khao khát sau này sẽ được kết hợp với Ngài. Sự khát khao này có giá trị lớn lao trước mặt Chúa: những người đang chờ đợi ngày Chúa tái lâm sốt sắng hơn là sự chờ Chúa Giê-su Ki-tô chắc chắn sẽ trở lại.

Sau ngày được Rước Lễ Lần Đầu, một người bạn của Bernadette đã hỏi cô: “Điều gì làm cho bạn sung sướng hơn: rước lễ lần đầu hay được thị kiến Đức Mẹ?”, Bernadette đã trả lời, “hai điều này luôn luôn đi với nhau nhưng lại không thể so sánh với nhau được. Cả hai đều làm tôi sung sướng.” (“Emmanuélite Estrade”, 4 June 1958). Cô đã làm chứng điều này với Giám Mục ở Tarbes khi cô rước lễ lần đầu: “Bernadette đã tập trung từng cử điệu và dồn tất cả lòng khao khát vào sự chăm chú... cô đã nhận biết từ trong sâu thẳm việc làm thánh thiện đang xảy ra. Tất cả những diễn tiến đều làm cho cô sung sướng.”

Qua Pierre-Julien Eymard và Bernadette, chúng ta gọi lên sự chứng kiến của biết bao nhiêu vị thánh, là những người đã dành tình yêu sâu đậm nhất cho Thánh Thể. Nicolas Cabasilas đã kêu lên với chúng ta buổi tối hôm nay rằng: “Nếu Chúa ở trong ta, chúng ta còn cần gì? Chúng ta thiếu thốn gì? Nếu chúng ta ở trong Chúa, chúng ta còn khao khát gì hơn nữa? Ngài là chủ của chúng ta và là chỗ ở của chúng ta. Chúng ta thật là sung sướng và vui mừng biết bao khi được làm nơi cư ngụ của Ngài!”

Chân phước Charles de Foucauld ¹ sinh năm 1858, vào đúng năm Đức Mẹ hiện ra ở Lộ-đức. Cách thi hài đã cứng đơ của ngài không xa, nằm trên đất như hạt lúa mì rơi vãi, là một cái hộp hình trăng khuyết đựng Minh Thánh Chúa mà Linh Mục Foucauld đã chiêm ngắm triền miên mỗi ngày. Cha de Foucauld đã cho chúng ta lời cầu nguyện từ trong đáy tim của ngài thưa lên Đức Chúa Cha, cùng với Chúa Giê-su, chúng ta có thể dâng lời cầu nguyện ấy như của chính mình khi châu Thánh Thể: “ ‘Lạy Cha, con ký thác hồn con trong tay Cha.’ Đây là lời cầu nguyện sau cùng của Thầy chúng ta, Đấng chúng ta yêu quý nhất... Xin cho lời này sẽ là lời cầu của chúng ta dâng lên Thiên Chúa, không phải chỉ trong giây phút cuối cùng, nhưng trong mọi giây phút của cuộc đời: Lạy Cha, con ký thác hồn con trong tay Cha; Lạy Cha, con tin cậy nơi Cha. Lạy Cha, con từ bỏ chính mình vì Cha; xin Cha làm cho đời sống con trở nên như điều Ngài muốn; con cảm tạ Cha về mọi sự đến với con; Cha ôi! con sẵn sàng rồi, con chấp nhận tất cả; con chỉ tạ ơn Cha mà thôi. Con cầu xin rằng chỉ có ý muốn của Cha được nên trong đời con. Lạy Chúa, con cầu xin rằng chỉ có ý muốn của Cha được nên trong mọi tạo vật, trong các trẻ thơ, trong tất cả những người mà Cha yêu mến, Ôi lạy Chúa! Con

chẳng còn ao ước gì hơn. Con ký thác hồn con trong tay Cha; con xin dâng lên Cha cả trái tim yêu thương của con vì con yêu Cha, và vì con cần cho đi chính con trong tình yêu đó, con cần đầu phục chính mình trong tay Cha, không hoán đổi và với sự tin tưởng vô cùng, vì Ngài là Cha của con.”

Anh chị em rất yêu dấu, những người hành hương đến đây lúc ban ngày và cư dân ở trong những thung lũng này, những anh em Giám Mục, Linh Mục, thầy Sáo, những người mến mộ đạo, bất luận đàn ông hay phụ nữ, tất cả các anh chị em đã xem thấy sự nhục nhã đến tận cùng của Con Thiên Chúa và vinh quang khôn cùng của sự Phục Sinh, hãy im lặng trong sự chiêm ngắm Chúa chúng ta, Thầy của chúng ta và là Chúa Giê-su Ki-tô. Cứ im lặng đi, rồi cất tiếng nói cho thế giới biết rằng: Chúng tôi không thể dấu kín về những điều mà chúng tôi được biết. Hãy ra đi và nói cho toàn thế giới những điều lạ lùng kỳ diệu về Thiên Chúa, đang hiện diện mỗi giây phút trong đời sống của chúng ta, và ở khắp cùng trái đất. Cầu xin Thiên Chúa chúc phúc cho chúng ta và gìn giữ chúng ta, xin Ngài dẫn dắt chúng ta trên con đường của sự sống vĩnh cửu vì chính Ngài là Sự Sống muôn thuở muôn đời. Amen.

Đặng Thị Kim Dung chuyển ngữ

THAM KHẢO

¹ *Chân phước Charles de Foucauld (1858-1916) là một nhà quý tộc người Pháp đã trở về với đạo Công Giáo năm 1886. Được thụ phong linh mục năm 1901. Ngày nay, những người đi theo đường lối sống của ngài gọi mình là người em bé nhỏ của Chúa Giê-su (the Little Brothers of Jesus, the Little Sisters of Jesus). Trong cuộc đời thường xuyên thay đổi của Charles de Foucauld, có một điều cố định là ngài rất sùng kính Thánh Thể. Một trong những sự kiện đáng nhớ về Charles de Foucauld là trong thế chiến thứ nhất, vị linh mục hiền hòa này đã bị kéo ra đường, bị bắn vào đầu và bị lột cả quần áo. Khi thân hữu tìm được thi thể của ngài, và biết rằng ngài yêu mến “cuộc đời ngồi dưới chân Nhà Tạm,” họ đã lục soát tu viện để tìm Minh Thánh Chúa. Họ đã tìm thấy Thánh Thể. Không ở trong Nhà Tạm sơn son thếp vàng. Charles – biết rằng Thiên Chúa của ngài đã phải ngủ trong sa mạc – nên đã dấu Thánh Thể – một cách trang trọng, trong cát. (Patricia O’Connor. The Modern Catholic Encyclopedia. Edited Michael Glazier and Monika K. Hellwig. The Liturgical Press. MN)*

Hãy cẩn thận chọn ra nghề nghiệp của bạn, để bạn thật sự đeo đuổi ơn gọi mà Thiên Chúa đã tiền định cho bạn. Không ngày nào trôi qua mà không cầu nguyện đến cùng. Hãy thường lặp lại cùng với Thánh Phaolô rằng: “Lạy Thiên Chúa, Ngài muốn con sẽ phải làm gì cho Ngài đây?” (Thánh Gioan Bosco – Vị Thánh Sáng Lập Dòng Salesian vào thế kỷ thứ 19).